

fælde fordres en Sagkundskab, som Skifte-commissionens Medlemmer ikke i nogen fortrinlig Grad ere i Besiddelse af. Det jeg imidlertid bestandig maa urgere som Hovedsagen, er Egnernes Forskjellighed, og naar det saaledes er givet, at der kræves forskjelligte Egn, saa maa ogsaa derved Grunden bortfalde til at søge at bevare Forbindelsen mellem Skifteretten og Hof- og Stadsretten, medmindre man kan anføre særegne Grunde derfor. Der er ganske vist en Grund, som forsaavidt gjør det ønskeligt og som er vigtig, nemlig at det er saa, thi det, at Noget er saaledes, er altid en rigtig Grund til at lade det bestaae, og enhver Organisation vil selv afføde Midler, som kunne afhjælpe de Mangler, der klæbe ved den, men dette vilde føre til, at ingen Omordning kunde finde Sted, og det er bekendt, at der er saadanne Mangler tilstede ved den nærværende, at de nødvendiggjøre en Omordning; det forekommer mig derfor, at vil man gjøre en Omordning, saa skal man foretage den paa en saadan Maade, at den fyldestgjør alle Hensyn. De Grunde, der forøvrigt ere anførte i Udkastet, forekommer det mig at man ikke kan tillægge den Vægt, som skeet er deri. Det Hensyn, at der tilføres Hof- og Stadsretten en rigere Indsigt i Retsforholdene fra Skifteretten, kan aabenbart ikke være en afgjørende Grund; det er kun en Grund, der er medtaget, for at medtage Alt, hvad der lader sig sige for en Omorganisation, som af andre Grunde anbefaler sig. Forsaavidt der er bleven sagt, at det var af Vigtighed, at Skifte-commissionens Medlemmer, ved at gjøre Tjeneste i Retten, erhvervede Indsigt i Rettens Praxis, ogsaa i civile Sager, saa er det vistnok saa; men jeg troer ikke det kan betvivles, at en saadan Indsigt ogsaa kan vindes i en aldeles tilstrækkelig Grad, uden at have Sæde i Retten. Naar det fremdeles er blevet fremhævet som en Grund, at disse Forretninger kræve en livlig Sands, da de ellers let i Rængden vilde sløve den samme Mand, saa troer jeg, at dette egentlig beroer paa en Misforstaaelse. Jeg seer ikke, hvorfor disse Forretninger, om de end maaffee kunne være eensformige, fortrinsviis skulde virke sløvende fremfor andre. Det er ganske vist, at naar man

seer hen til Organisationen, som den nu er, ville Forretningerne kunne virke sløvende paa disse Mænd, hvis hele Livsudvikling fører dem i en ganske anden Retning, naar de i Rængden skulde befatte sig med dem; men naar disse Poster besættes med Mænd, som attraaer denne Stilling, netop fordi det er denne Stilling, fordi de føle sig kaldede til den, kan jeg ikke troe, at den vil være mere sløvende for dem end andre Stillinger. Det er ganske vist, at der indtræder en Sløvhed, naar man endelig er kommen saa vidt, at Routinen ganske erstatter den fornødne Omtanke, og naar man kan føle hos sig selv, at Ens Egn kræve Overgang i en anden Stilling, men derfra er man aabenbart heller ikke ubeluffet. Det forekommer mig derfor, at jeg ikke kan andet end slutte mig til Dnsket om Oprettelsen af en egen Skifteret, navnlig i den Retning, i hvilken Minoriteten i Hof- og Stadsretten udtalte sig tidligere. Fra en lignende Tanke udgik ogsaa det Forslag, som fremkom fra Majoriteten i det Udvalg, der var nedsat forrige Aar, men det var mere vidtgaaende, idet det havde inddraget endeel andre heterogene Hensyn. Jeg skal ikke nærmere inblade mig paa dette Forslag, da det ikke foreligger; men forøvrigt vilde jeg ikke have saameget imod det fra mit Standpunkt, naar jeg var vis paa, at den høitæredede Justitsminister vilde kunne forandre sin Mening om denne Sag. Naar man imidlertid har havt Leilighed til at danne sig en paa en saa rig Erfaring støttet Overbevisning, saa vil man naturligvis ikke forandre denne ved Argumenter, som uundgaelig tidligere maae have paatrængt sig. Der vil heller ikke være tabt saa overordentlig meget ved, at denne Sags Afgjørelse endnu bliver udsat i nogen Tid, og jeg kan anføre et Exempel i saa Henseende. Dengang Lovforslaget om en Sø- og Handelsret laa under Udarbejdelse, da paatrængte der sig vistnok de Folk, der udarbejdede dette, den Tanke, at der kunde være stort Spørgsmaal, om der ikke var Anledning til at henlægge idetmindste visse Skifteforretninger, navnlig Fallitboers Behandling, til denne Ret; deels maatte dette paatrænge sig, fordi det er Tilfældet saagodt som allevegne, hvor der findes Sø- og Handelsretter, at disse Boers